

κατ' ἄρσιν τῶν προσώπων του, καὶ μόλις μετὰ
 τῆς δυσκολίας ἤδυνήθη ν' ἀρθρῶσθαι τὰς λέξεις
 αὐτάς: Ἐστάθητε ἰσως ἐραστής της; — Ὁ Θεὸς
 ἡμῶν! ἐπανάλαβεν ὁ ἀγνωστος μὲ ἐπίσημόν τινα
 ἄνθρωπον. Ἐρωτική μόνον ῥαδιουργία δὲν ἤθελε μὲ
 εἰς τὴν νῆα λαλήσω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον περὶ τῆς
 ἀειμένης κυρίας· θέλω δὲ σὰς διηγηθῆ ἔν ὀλίγοις
 καταρξάντα, διότι σὰς βλέπω μέγα μέρος λαμ-
 βάνοντα. Εἶχα πολυχάπητόν τινα φίλον, ὀνομαζό-
 μενον Βικτώριον Μαρσιάλην· συνανατραφέντες δὲ εἴ-
 μεν πρὸς ἀλλήλους ἀπερίδριστον ἐμπιστοσύνην.
 Ἐκαστὸς ἀποκαθεῖς οὗτος πρὸς διευθέτησιν ἐμπορικῶν του
 ὑποθέσεων νὰ μεταβῇ εἰς Γενεύην, ἐσχέτισθη,
 ἀφ' ἑαυτοῦ, μετ' ἡν Ἀδελαΐδα Μοργάν, θυγατέρα ἑνὸς τῶν
 ἐμῶν φίλων, ἧς τις, διὰ τῶν χαριέντων τρόπων καὶ
 τῆς ὀρασιότητος της, εἰλικυθεν ἔντός ὀλίγου τὴν καρ-
 πὸν τοῦ νέου καὶ ἐνθουσιώδους φίλου μου, καὶ, κα-
 τὰ ἐκείνου μ' ἔγραψε, συνεμερίσθη μετ' οὐ πολὺ
 ἀπὸ τοῦ πάθος του. Ἀργότερα ἔμαθον ὅτι, κατὰ κα-
 τὰ τὴν ἡλικίαν, ἂν θέλετε, τύχη, ὁ φίλος μου ἔβη
 ἀπὸ τῆς γῆς, ὅτι ἐκείνη τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐνόμιζε σταίεραν
 ἡλικίαν εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀθετήσῃ τὰ ἱερώσερά
 της καθήκοντα. Ὁ Βικτώριος ἠθιάνθη τὸσαυτὴν ἀδῆ
 ἡλικίαν ὡστ' ἐκυριεύθη ἀπὸ φλογερὸν πυρετὸν ὅστις
 ἀπὸ τῆς ἀπείρητης διὰ πολλὰς ἡμέρας νὰ μείνῃ κλινῆς
 ἠδύνητο μὲν ὅτι, καίτοι ὑποκεκοῦσα εἰς ἐγκλημα,
 ἀλλὰ καὶ τοῦ ἤτον εἰσέτι ἀγαπητὴ, ἀλλ' ἂρ ἐτέρου
 ἀπὸ τῆς ἀπῆται νὰ τὴν λησμονήσῃ. Ὅθεν μὲ κατεσπα-
 ράξην καρδίαν τῆς ἔγραψεν ὅτι, ἕνεκα τοῦ πρα-
 γματικῆς ἐγκλήματος, ἀποκαθίστατο τοῦ λοιποῦ ἀδύ-
 νατος πᾶσα μεταξὺ αὐτῶν σχέσις. Μετὰ τοῦτο ἀνε-
 ἔβη ἀμέσως διὰ τὴν Γαλλίαν, ὅπου ἡ Ἀδελαΐ-
 δα ἐπεσπάρθη· παρεκάλειν, ὠρκίσθη, ἠπέλιπε διὰ
 καταπραῦνη ὑπὲρ αὐτῆς· τὸν νέον φίλον μου, ἀλλ',
 καὶ αὐταὶ αἱ προσπάθειαι ἀπέθνηκαν μάταιαι. Τε-
 τοιοῦτον ἔπαυσε νὰ τὸν βιάζῃ ὥστε νὰ τὴν νυμφευθῇ,
 ἀλλὰ δικαιωματικῶς ἀπῆτησε μόνον τὴν φιλίαν του.
 Ὁ Βικτώριος, θεωρῶν τὴν ἀπόρασί της ὡς μεγάλην
 ἀπὸ αὐτὸν ἀφοσίωσιν, ἐπεσκέφθη ὡς ἀπλοῦς φίλος
 ἑνὸς ἡμέρας τὴν ἄλλοτε ἐρωμένην του. Ὅλίγον
 ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὑγείας τοῦ Βικτωρίου ἔχεις ὀστέρευσιν, ἢ
 ἀδυναμία του καθ' ἡμέραν ἠδύνατο, χωρὶς προσῶς
 προσπάθειαι τῆς δεσποινίδος Μοργάν νὰ δυνηθῶσι
 ἐπιτυχῶσι τὴν ὑγείαν του Μ' ἔγραψε τότε, ἀλλὰ
 ἄρα· ὁ θάνατος τὸν εἶχε πλησιάσει. Ἄμα
 ἐπὶ τὴν ἐπιστολήν του, ἀνεχώρησα διὰ νὰ τὸν
 ἀναρῶσω· ἀλλὰ φθάσας εἰς τὴν Δηλιόνην, ὅπου εἶχε
 ἀποθνήσκων μείνει, εὔρον αὐτὸν ἠλευθερωμένον ἀπὸ τῆς
 ἀπῆται του.

τῶν ὁποίων φυλακισθεῖσα ἐφέρθη εἰς ἀνάκρισιν, εἰς
 τὴν ὁποίαν ὅμως τόσο ἐπιτηδείως ἠρνήθη τὴν κατη-
 γορίαν της, ὥστε ἰσως ἰσως οὐτ' εἰς τὸ δικαστήριον
 τῶν Συνέδρων ἤθελε νὰν παραπεμθῆ, ἐναντίον τῆς
 γενικῆς καὶ ἰσχυρᾶς περὶ τούτου προλήψεως, ἂν ἡ
 ἀνάκρισις δὲν ἀνεκάλυπτε πλαστοὺν τινα διαθήκη, ἐν-
 τὸς τῆς ὁποίας ἐκείνη ἐγκρατίστατο καθολικὴ τοῦ φίλου
 μου κληρονόμος. Ἀποδειχθείσης δ' ἐνταῦθα τῆς ἐνο-
 χῆς της, κατεδικάσθη εἰς πολλῶν ἐτῶν δεσμὰ καὶ
 εἰς τὸν στιγματισμόν. Ἐγὼ παρευρέθην, ἐκτελουμέ-
 νης τῆς ἀποφάσεως εἰς τὸ φοβερὸν πῆγμα, καὶ δὲν
 θέλει ποτὲ λησμονήσω τοὺς κανονικοὺς καὶ ὀραίους
 προσωπικοὺς χαρακτήρας της, ὅτινες ὅμως ἔφερον
 τὰ ἔχνη τῆς βαθυτέρας τοῦ συνειδότος τύψεως. Φαν-
 τασθῆτε λοιπὸν ὁποῖος θαυμασμὸς ἔπρεπε σήμερον
 ἀμέσως νὰ μὲ κυριεύσῃ ὅταν εἶδα αὐτὴν τὴν ἰδίαν
 γυναῖκα, ἧς τις ἐδολοφόνησε τὸν καλλίτερον φίλον μου,
 καθημένην εἰς τὴν τράπεζαν πλησίον σας.

Ὁ Ἐδουάρδος ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὴν θέσιν του μὲ
 βλέμμα πλήρες φρίκης, ἐπλησίασε τὸν διηγηθέντα καὶ
 μὲ νεκρικὴν φωνὴν τοῦ εἶπε. Τυχαία ὁμοίότης ἐπὶ
 ἡπάτησεν· ἡ κυρία αὕτη οὕτε Μοργάν, οὕτε Ἀδελαΐς
 ὀνομάζεται· ἔδεν ὁμολόγησεν τὴν ἀπάτην σου, ἄλλως
 θέλεις ὑποστῆ τὰς φοβικὰς συνεπείας τῶν λόγων σου.

— Μὰ τὸν παντοδύναμον Θεόν, εἶπα τὴν ἀλήθειαν!
 ἀλλὰ διατί τόσο πολὺ ταράττεσαι, ὠχερῆς καὶ συγ-
 χρώως ἐρυθρᾶς;

— Δυστυχῆ! μὲν ἔδωκέν μοι πέντε λεπτὰ, καὶ ὅλα
 ταῦτα ἀμέσως τὰ μανθάνεις. Λέγων οὕτως, ὁ Ἐδου-
 ἄρδος ὤρμησεν ἔξω τοῦ κοιτώνος ἄφινων τὸν ἀγνω-
 στον εἰς μεγάλην ἀπορίαν διατί τόσο πολὺ ἐνδιεφέ-
 ρετο ὁ ἀξιοματικὸς ὑπὲρ μιᾶς ὥραίας μὲν ἐκ φύτεως
 γυναικὸς, ἀλλὰ τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ ἦτο μοναδικῶς
 βδελυρὰ.

ΚΕΦ. Β΄.

Ὅλιγα λεπτὰ εἶχον μόλις διατρέξει ὅταν ὑπῆρξεν
 τις ἐπροσκάλεσε τὸν κύριον Δουκλον, (οὕτως ὀνομά-
 ζετο ὁ ξένος) ν' ἀναβῆ εἰς τὸ δῶμα τοῦ κυρίου Ἐδου-
 ἄρδου Δουμα. Δεχθεὶς ἐκεῖνος τὴν πρόσκλησιν, ἐμβῆκε
 γαληνιαῖος ἐντὸς τῆς μεγάλης αἰθούσης ὅπου ἐκάθητο
 ὁ εἰς ὃν εἶχε πρὸ μικροῦ διηγηθῆ τὸ τραγικὸν του
 ἐπεισόδιον. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐφαίνετο ἀπλωμένον ἐπί-
 τιμων πραγμάτων ἕν ῥινόμακτρον, πρὸς δὲ τούτοις
 ἦσαν ἐπ' αὐτῆς ἕν φύλλον χαρτίου μὲ ὑγροὺς ἐπι χα-
 ρακτήρας, ἕν μελανοδοχεῖον, μερικὰ κονδύλια, ἕν ἀ-
 νοικτὸν χαρτοφυλάκιον· ἐπιστολαὶ δὲ τινες, ἀτάκτως
 ἐρριμέναι, ἦσαν εἰς τὸ ἐπίλοιπον τῆς τραπέζης μέρος.

Ὁ Ἐδουάρδος εἶδειν ἕν κάθισμα εἰς τὸν ξένον,
 ἠγέρθη, ἔκλεισε καλά τὴν θύραν καὶ ἔβαλε τὴν κλειδα
 εἰς τὸ θυλάκιόν του. Ἀκολούθως προσπαθῆσας νὰ
 φανῆ μὲ κρίνον αἶμα καὶ σφόνδον τὸ ῥινόμακτρον
 ὅπου ἐκάλυπτε δύο πιστόλια, εἶπε βραδέως. Κύριε,
 εἶναι ἀνάγκη ὥστε εἰς ἐκ τῶν δύο μας νὰ μὴ ἐξέλθῃ
 τοῦ κοιτώνος πλέον τούτου, καθότι τὸ πρόσωπον περὶ
 τοῦ ὁποίου μοῦ ἐλάλησατε εἶναι ἡ σύζυγός μου.